

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט דוד יצחק

תובע עמיחי שיקלי
ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל דבורין

נגד

נתבע אורי משגב
ע"י ב"כ עוה"ד טלי בן סימון

פסק דין

1 לפני תביעת על סך של 300,000 ₪ בהתאם להוראות חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן –
2 **חוק איסור לשון הרע**), שעניינה 3 ציורים של הנתבע ברשת הטוויטר כנגד התובע.

3 רקע ותמצית טענות הצדדים

4 1. התובע, עמיחי שיקלי, כיהן במועדים הרלוונטיים לתביעה כשר התפוצות והמאבק
5 באנטישמיות וכן השר לשוויון חברתי, וזאת מטעם מפלגת "הליכוד" בה הוא חבר.

6 2. הנתבע, אורי משגב, הינו עיתונאי, פובליציסט ובעל טור דעה בעיתון הארץ.

7 3. ביום 25.8.2023 פרסם הנתבע בחשבון הטוויטר האישי (ולא במסגרת פלטפורמה של עיתון
8 הארץ – ראו: פ"ר עמ' 58, ש' 29-22) ציוץ ולפיו:

9 "עמיחי שיקלי היה עדיין קצין בשירות פעיל כשפרצה מלחמת לבנון
10 השנייה. התקשרו אליו מהיחידה לחזור מהחופשה. הוא בחר
11 להישאר על החוף בברזיל. לא ננקטה נגדו פעולה נחרצת, לא העיפו
12 אותו על טיל ולא לקחו לו את דרגות הקצונה אבל החבריה בגולני
13 לא שוכחים"

14 (להלן – **הפרסום הראשון**)

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

4. הפרסום הראשון הוא התייחסות של הנתבע לציוץ של התובע, יום קודם לכן (24.8.2023),
בחשבון הטוויטר במסגרתו פרסם:

3 "אסור ליפול שוב למלכודת משרדי היח"צ של האנרכיסטים. בפועל
4 נתוני ההתייחסות לשירות במילואים נמצאים בעלייה. מה שכן
5 דרושה פעולה נחרצת למול דמויות כמו אותו רס"ן המשרת בתפקיד
6 עורפי במילואים במערך מסווג ומאיים כל שני וחמישי בסרבנות –
7 המוקיון הזה (שזהותו מוכרת) חייב לעוף על טיל משורות צה"ל
8 ולאבד את דרגות הקצונה שלו."

5. למחרת, ביום 26.8.2023, פרסם הנתבע ציוץ נוסף במסגרתו ציין:

10 "אהוד ברק עלה על המטוס הראשון מסטנפורד כשפרצה מלחמת
11 יום כיפור, אלתר גדוד טנקים בפקודו ונכנס לחוה הסינית. בוגי
12 נלחם בכיפור וחזר לצבא בגלל המלחמה והשבר. יאיר גולן פיקד על
13 חטיבה בחומת מגן. עמיחי שיקלי היה בדרום אמריקה כשפרצה
14 מלחמת לבנון השנייה, בעודו בשירות פעיל ומשוייך בחירום לגולני,
15 ולא חזר. 34 ימים. אלו פניה של ממשלת המשתמטים הזאת."

16 (להלן – הפרסום השני)

17 6. הפעם, הציוץ של הנתבע פורסם במענה לפרסום קודם של התובע מיום 11.2.2023 (נספח ג')
18 לכתב ההגנה) שם נכתב:

19 "חבורת הגנרלים המתוסכלים בדימוס שכשלו במבחן הדמוקרטי
20 ונבעטו מתחת לאחוז החסימה: ברק, גולן ובוגי, מתוגברים בבעל
21 המניות חלוץ – נואמים על קץ הדמוקרטיה, מחרחרים ריב ומדון
22 ומעודדים סרבנות והפרות סדר כדי לסלול את דרכם חזרה
23 לפוליטיקה – חסרי אחריות, זקנתכם מביישת את בחרותכם"

24 7. בחלוף יום נוסף, ביום 27.8.2023, פרסם הנתבע ציוץ שלישי ושם טען:

25 "כמה דרמה. כמה פאתוס. אבל כשטילים התעופפו ומחבלים חדרו
26 לשטח ישראל במלחמת לבנון השנייה, עמיחי שיקלי היה בחופשה
27 בדרום אמריקה במסגרת שירות הקבע שלו. המבצע הפך למלחמה,

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

1 שנמשכה 34 ימים. חטיבת גולני הייתה מגויסת עם צוי 8 עוד ממבצע
2 "גשמי קיץ" בעזה שיצא לדרכו בעקבות חטיפת גלעד שליט. סך הכל
3 50 ימים. שקלי לא חזר. בגולני לא שכחו. בשיחות פרטיות שניהל
4 בעבר הודה שהוא מאוד מתחרט ומצטער על זה. עם או בלי קשר,
5 תפקידיו הבאים כבר לא היו בסיירת גולני שבה צמח. מאז שנכנס
6 לפוליטיקה הוא מעלה ללא הפסקה את רף ההתלהמות, ולשיאו
7 הגיע בהתייחסות גסה ושחצנית למתנדבי המילואים וגיבורי ישראל
8 שאינם מוכנים לשרת תחת הדיקטטור וסייעניו במסגרת ההפיכה
9 המשטרית. עד כאן."

10 (להלן – הפרסום השלישי)

11 8. לטענת התובע, הפרסומים האמורים הם שקר מוחלט במסגרתם ביקש הנתבע להאשים
12 אותו, ללא כל סימוכין או ראיה, כי על אף שקראו לו לחזור מחופשתו בכדי להשתתף בלחימה עם
13 יחידתו במלחמת לבנון השנייה, הוא סירב לעשות כן. לטענתו, הנתבע הוסיף וטען כי למרות סירובו
14 לחזור, לא ננקטה נגדו פעולה נחרצת כגון נטילת דרגות הקצונה, הדחתו או סילוקו מן הצבא, כפי
15 שהיה מצופה שייעשה למשתמט.

16 9. התובע מוסיף וטוען, כי הפרסומים האמורים חסרי כל בסיס ממספר טעמים - ראשית,
17 בתקופת מלחמת לבנון השנייה לא היה משויך מזה כשנה לחטיבת גולני, אלא סיים תפקיד בשייטת
18 13 שלאחריו יצא לפרק חלי"ת לפני לימודיו במסגרת תכנית למשרתי קבע. שנית, איש לא טלפן אליו
19 וקרא לו לחזור ליחידה, נהפוך הוא – הוא היה זה שפנה מיוזמתו האישית ומרצונו החופשי ליחידה,
20 מספר פעמים במהלך המבצע (שהוגדר בדיעבד כמלחמה) וביקש להצטרף ללחימה, אך הובהר לו
21 שהדבר לא יתאפשר כיוון שהוא אינו מפקד על צוות מוגדר. שלישית, לא רק שלא סולק, ננזף, או
22 זכה להתייחסות שלילית כלשהי, נהפוך הוא – התובע סיים את לימודיו במסגרת תוכנית למשרתי
23 קבע וקיבל פיקוד על פלוגה ביחידה מובחרת. לטענתו, ברבות הימים פנה אליו מפקדה של סיירת
24 גולני בתקופת מלחמת לבנון השנייה, אשר שימש כמפקד חטיבת גולני, בבקשה שיפקד על כוח
25 החילוץ של החטיבה.

26 10. עוד נטען, כי על אף יכולתו הברורה של הנתבע לברר את העובדות לאשורן טרם הפרסום,
27 בחר לעצום את עיניו ולחלופין לשקר ביודעין. הנתבע לא טרח לבקש את תגובת התובע לפני
28 הפרסום, וכדי לוודא שלא יוכל גם להגיב פומבית לפרסום זה, בחר לעשות את הפרסום בערב שבת,
29 כשהתובע אינו זמין לתגובה בעטיה של השבת. לטענת התובע, הנתבע מכיר היטב את מספר הטלפון

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

- 1 שלו ולא היסס בעבר לפנות אליו בשאלות ולקבל מענה מידי. העובדה שהלה בחר שלא לעשות כן
2 במקרה דנן אומרת דרשני וממחישה את הזדון שבהתנהלותו, על כל המשתמע מכך.
- 3 11. התובע מוסיף, כי שלושת הפרסומים המשמיצים בוצעו בעמוד הפייסבוק (בפועל מדובר
4 בעמוד הטוויטר) הפרטי של הנתבע, המכיל קרוב ל 60,000 עוקבים. כל הפרסומים המשמיצים
5 שותפו והופצו בידי משתמשים רבים ברשתות החברתיות, לרבות בידי אושיות רשת מובילות.
6 לטענתו, הפרסומים אף זכו לאזכורים שונים בתקשורת הכללית.
- 7 12. הפרסומים המשמיצים של הנתבע, העומדים במרכז כתב תביעה זה, מהווים לשון הרע
8 חריפה במיוחד, באשר ההאשמות שהועלו בפרסומים אלה יש בהן כדי להעמיד את התובע לבזו
9 וללעג, ופוגעות בו בכוונת מכוון, ביוזעין ובחוסר תום לב על לא עוול בכפו. הפרסום נועד להציגו
10 כמי שנמנע מלחזור ארצה לבקשת היחידה, כמי שהוא פנייה של ממשלת ההשתמטות וכמי שהוענש
11 ולא קיבל תפקידים בסיירת גולני בשל הימנעותו כאמור.
- 12 13. על יסוד האמור התובע עותר לפיצוי סטטוטורי בהתאם להוראות חוק איסור לשון הרע.
13 לטענתו, הפרסום הראשון נעשה בכוונת זדון ועל כן יש לחייב את הנתבע בסך של 150,000 ₪,
14 ולחילופין בסך של 75,000 ₪ ככל שבית המשפט ימצא כי הפרסום לא נעשה בזדון. אשר לפרסומים
15 השני והשלישי, עותר התובע לחיוב הנתבע בסך של 75,000 ₪ לכל פרסום. סה"כ העמיד התובע את
16 תביעתו בגין שלושת הפרסומים על סך של 300,000 ₪ ולחילופין על סך של 225,000 ₪.
- 17 14. כמו כן, התובע עותר לחייב את הנתבע לפרסם, באותן דרכים ובאותן צורות שבהן פורסמו
18 הפרסומים המשמיצים, תיקון של הדברים הפוגעניים שפורסמו.
- 19 15. הנתבע כופר בטענות התובע. בכתב ההגנה טען הנתבע כי לא מדובר בתביעה לאיסור לשון
20 הרע, אלא תביעת השתקה שנועדה למנוע חופש הביטוי של אזרח מהשורה, בבואו לבקר שר
21 בממשלת ישראל אודות התבטאויות שיצאו מפיו במסגרת תפקידו כשר. לטענתו, הפרסומים הנ"ל
22 נעשו במענה לפרסום של התובע מיום 24.8.2023 בציוץ בחשבון הטוויטר הרשמי של התובע.
- 23 16. הנתבע מוסיף, כי בפרסום האמור כינה התובע, בהיותו שר בממשלה, את אלה המתנגדים
24 לדעותיו "אנרכיסטים", כינה את אותו טייס בו מדובר "מוקיון", וטען כי יש לקחת ממנו את דרגות
25 הקצונה שלו בשל דעותיו, הקוראות, לדעתו של התובע, לסרבנות. עוד טוען הנתבע, כי כך התבטא
26 התובע, שר בממשלת ישראל, כנגד טייס שהכריז על סירובו האישי להמשיך ולהתנדב למילואים,
27 כתגובה לכך שהתובע וחבריו לרעיון ה"רפורמה המשפטית", איימו, הלכה למעשה, לדעתם של אלה,
28 לייצר במדינת ישראל הפיכה משטרית דה פקטו-מדמוקרטיה לדיקטטורה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

- 17.7.2023 מים (פרסום מים 17.7.2023) 1
11.2.2023) בגדרם יצא נחרצות כנגד סרבנות וקרא לענישה מחמירה כנגד מי 2
ששתמט משירות צבאי. 3
18. ביחס לפרסומים נשוא התביעה, לטענת התובע, מעבר לעובדה כי נעשו בתגובה לאמירות 4
של התובע, הם משקפים נאמנה את המצב העובדתי. התובע שהיה קצין בקבע, שהה בפועל בדרום 5
אמריקה ב"ירח דבש מאוחר" כאשר פרצה מלחמת לבנון השנייה, ותחת חזרה מיידית ארצה עם 6
פרסום הידיעות על פרוץ המלחמה והשתלבות מיידית במערך הלחימה, כפי שמצופה מקצין שערכי 7
הפיקוד, הרעות והשירות בצה"ל מובילים אותו, בחר להישאר בחו"ל במשך 34 ימים נוספים ולחזור 8
ארצה רק עם סיום המלחמה. חרף האמור, לא נעשתה כל פעולה נחרצת להעניף את התובע ולא 9
"לקחו לו את דרגות הקצונה". לנוכח האמור, לטענת התובע, עובדתית כל מה שנאמר בפרסום 10
הראשון הוא נכון ועל בסיסו נכתבו בפרסום דברי ביקורת לגיטימיים שזכותו לפרסם. 11
19. התובע מוסיף וטוען, כי כאזרח במדינה קמה לו הזכות לבקר שר מכהן שהתבטא, באופן 12
שיש בו, מעבר לפלגנות, גם מידה ניכרת של מוסר כפול המתיר לעצמו ולחבריו לממשלת ישראל 13
להשתמט דה פקטו משירות, שעה שהוא מגנה טייסים שהודיעו על כוונתם שלא להתייצב לימי 14
מילואים הנדרשים מהם כמתנדבים – כאשר איש מהם לא עשה כן בפועל. 15
20. לטענתו, נוכח העובדה שעשה את הפרסום בחשבון הפרטי, לא קמה לו כל חובה לפנות 16
לתובע ולבקש את תגובתו לפרסום, בדיוק כפי שלא ביקש את תגובת הגורמים האחרים שאוזכרו 17
בפרסומים. 18
21. נוכח האמור, לטענת התובע הוא נהנה מהגנות "אמת דיברתי" מכוח סעיף 14 לחוק איסור 19
לשון הרע, וכן מהגנות תום הלב בהתאם לסעיפים 15(1), 15(2), 15(3), 15(4) ו- 15(10) לחוק איסור 20
לשון הרע. 21
- מהלך הדיון 22
22. ביום 11.9.2024 נערך דיון קדם משפט בנוכחות בעלי הדיון. 23
23. ערב הדיון הגיש התובע רשימת עדים מטעמו אשר כלל את התובע, אשת התובע אשר שהתה 24
עמו בחו"ל בתקופה נשוא הפרסומים בתביעה; סא"ל (במיל') גדעון שרב אשר עדותו התבקשה ביחס 25
למשמעות והסטטוס של קצינים המצויים בחל"ת בזמן הלימודים; רס"ן (במיל') עמית דרי אשר 26
למד עם התובע וכן היה עמו בחל"ת בתקופה הנדונה; סא"ל (במיל') עמיחי זליגר אשר שימש כמפקדו 27
של התובע במהלך שירותו כמפקדת יחידת פת"ן בחטיבת גולני. 28

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

- 1 24. הנתבע לא הגיש רשימת עדים מטעמו. למען הסדר הטוב אציין, כי בקשה לזימון עדים
- 2 מטעם הנתבע, נדחתה בהחלטה מיום 8.12.2024 וזאת מהטעמים המפורטים בהחלטה.
- 3 25. בשים לב לנפשות הפועלות, ונוכח רוח התקופה, נעשה ניסיון של בית המשפט להביא את
- 4 הצדדים להסכמה, אולם זו, למרבה הצער, לא צלחה.
- 5 26. לאור אופי המחלוקת שבין הצדדים, בהחלטה מיום 22.9.2024 קבעתי כי עדויות הצדדים
- 6 ישמעו בחקירות ראשיות בעל פה.
- 7 27. ישיבת הוכחות התקיימה ביום 5.6.2025. בישיבה העידו, מטעם התובע, התובע, רעייתו וכן
- 8 מר עמחי זליגר. מטעם הנתבע העיד הנתבע. בסיום שמיעת העדויות, הצדדים סיכמו טענותיהם
- 9 בעל פה.

דיון והכרעה

- 11 28. אקדים, כי לכאורה בענייננו השאלה האם יש בפרסומים משום "לשון הרע" כמובנו בסעיף
- 12 1 לחוק איסור לשון הרע מתייטר, וזאת נוכח עמדת הנתבע בדיון מיום 11.9.2024 לפיה, השאלה
- 13 אינה האם מדובר בלשון הרע, אלא האם בנסיבות העניין הפרסום חוסה תחת ההגנות הקבועות
- 14 בחוק (פרו' עמ' 3, ש' 20 – עמ' 4, ש' 11).
- 15 29. ואף על פי כן, אייחד מספר מילים לבחינת הפרסומים נשוא התביעה, וזאת נוכח טענות
- 16 הצדדים כפי שנשמעו בפני.
- 17 30. ככלל, המבחן לצורך הכרעה בשאלה האם פרסום עלול להיות משפיל מבזה או פוגע,
- 18 כדרישות חוק איסור לשון הרע, הוא מבחן אובייקטיבי הנאמד על פי תפיסת הפרסום במובנו הטבעי
- 19 של האדם הסביר. המבחן מבקש לבדוק מהי, לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות שקורא סביר
- 20 היה מייחס למילים, וכיצד יש בפרסום כדי לפגוע בהערכה של הנפגע בעיני הציבור (ע"א 1104/00
- 21 דוד אפל נ' איילה חסון, נו(2) 607, 617 (להלן – אפל)). המשמעות שיש לייחס לאמירות ולפרסום
- 22 נלמדת מתוכן הפרסום, והן מתפרשות על פי מובנו הרגיל והטבעי של הפרסום בעיני האדם הסביר
- 23 בהתאם לאמות מידה אובייקטיביות (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר [פורסם בנבו]
- 24 (12.11.2006) (להלן – בן גביר); ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל בע"מ, פ"ד
- 25 לא(2) 300, להלן – עיתון הארץ).
- 26 31. משמעותה של התבטאות אינה נגזרת אך ורק מפירושו המילולי או הבלשני של המילים
- 27 שבהן נעשה שימוש. את הפרסום יש לבחון בכללותו ובהתאם לנסיבותיו. גם לנסיבות חיצוניות

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

1 הסובבות את הפרסום, ההקשר בו נאמרו הדברים, וכיוצא באלה, יש כדי ללמד מהו פירושו של
2 הפרסום (ע"א 1726/21 מוחמד בכרי נ' ניסים מגנאגי [פורסם בנבו] (23.1.2022), עמ' 19). כוונת
3 המפרסם, כמו גם האופן בו הובן הפרסום על ידי הנפגע, לא מהווים אמת מידה לבחינת האמירה
4 כלשון הרע (פרשת אפל).

5 32. ההגנה על השם הטוב אינה עומדת לבדה. כנגדה ניצבת הזכות לחופש ביטוי. בשים לב
6 לחשיבות של שתי הזכויות האמורות, נפסק כי יש למצוא את נוסחת האיזון המתאימה, שתיתן את
7 המשקל הראוי לכל אחת מבין הזכויות המתנגשות (עניין בן גביר). כאשר בית המשפט נדרש לפרש
8 את הביטוי שנטען לגביו כי הוא עולה לכדי לשון הרע, ולמצוא את נקודת האיזון הנדרשת בנסיבות
9 העניין, עליו לבחון גם את מושא הביטוי ונושאו - "המשמעות הסבירה של הפרסום עשויה כמובן
10 להיות מושפעת ממכלול הנסיבות, ובין היתר מאישיותו של הנפגע" (פרשת אפל, עמ' 622).

11 33. במסגרת זו, העובדה כי הנפגע הוא איש ציבור או דמות ציבורית מהווה שיקול נוסף במארג
12 השיקולים (עניין הרציקוביץ'). ככלל, אנשים הנושאים במשרות ציבוריות או בתפקידים שלציבור
13 עניין בהם, נוטלים על עצמם, מעצם מעמדם ותפקידם, סיכונים הקשורים בהתנכלות לשם הטוב.
14 מעמדם, כאמור, יש בו כדי להחליש את המשקל שיש ליתן להגנה על השם הטוב ביחס לחופש
15 הביטוי (ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד מג 840). יפים בהקשר זה הדברים שנאמרו על ידי כב'
16 הנשיא שמגר בע"א 334/89 רבקה מיכאלי ואח' נ' בלה אלמוג, פ"מ מו (5) 555, 571:

17 "הרי מדובר באנשים הפועלים בזירה הציבורית, המצויים בענייני
18 התקשורת וגלויים לביטוייה. לפי גישתי לגבי תביעות לשון הרע
19 שעניינן אנשי ציבור, מן הנכון שאלו יהיו ערוכים לספיגת ביקורת
20 רבה יותר כלפיהם מאשר האדם מן השורה. זהו מחיר היחשפותם
21 האישית לציבור והפירסום ברבים, בכתב או בעל פה, של דבריהם"

22 34. עמדה זו משקפת את החשיבות החברתית של הביקורת על אנשי ציבור, וכן את יכולתו של
23 איש הציבור, בשונה מאדם פרטי, להתמודד עם הפרסום, הן מבחינת האמצעים העומדים לרשותו,
24 הן מבחינת יכולתו והן מבחינת נגישותו לאמצעי התקשורת בכדי להתגונן מפני התקפה עליו ולהגן
25 על שמו הטוב.

26 35. מנגד, קיימים שיקולים המצדיקים מתן הגנה אף מוגברת לאנשי ציבור. זאת בייחוד בשל
27 הנזק שעלול להיגרם לאיש ציבור כתוצאה מפרסום לשון הרע אודותיו בשל היותו מוכר ליותר
28 אנשים, וכן לנוכח החשש מפני הרחקת אנשים רבים וטובים, שלא ליטול על עצמם משרות

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

1 ותפקידים ציבוריים ובכך להביא לפגיעה באיכותם של מנהיגי הציבור ואף באינטרס הציבורי הכללי
2 (אורי שנהר, **דיני לשון הרע**, (1997), עמ' 70 – 75 (להלן – **שנהר**)).

3 36. במכלול השיקולים כאמור, ובהתחשב בעובדה כי מדובר בסוגיה בעלת עניין ציבורי, דומני
4 כי אין באמת מחלוקת שהפרסומים בענייננו עונים להגדרת לשון הרע בהתאם לחוק. הקורא הסביר
5 אשר קורא את הפרסומים אינו יכול שלא להתרשם מהמסר המתקבל מהפרסומים ולפיהם, התובע
6 שהה בחופשה בחו"ל, התקשרו אליו מהיחידה על מנת שיחזור מהחופשה, אולם זה בחר להישאר
7 בחופשה ולא לחזור לארץ ולקחת חלק בלחימה.

8 37. הדברים מקבלים משנה תוקף, לטעמי, נוכח הסיפא של הפרסום הראשון, לפיו, על אף
9 החלטתו להמשיך את החופשה "לא ננקטה נגדו פעולה נחרצת, לא העיפו אותו על טיל ולא לקחו לו
10 את דרגות הקצונה". הדברים נכתבו כפרפרזה לצינף של התובע מיום 24.8.2023 – קרי, התובע
11 שהטיף כנגד מי שלטעמו מעודד סרבנות, וקורא לנקוט נגדו פעולה נחרצת ולשלול את דרגותיו,
12 במקרה של התובע לא נעשה דבר ממה שהתובע בעצמו מטיף אליו. לצורך העניין נכון אני לקבל את
13 גרסת הנתבע לפיה, לא התכוון בדבר לביקורת מדוע לא ננקטה נגד התובע פעולה נחרצת ונשללו
14 ממנו דרגות הקצונה, אלא אמירה צינית המתייחסת לדבריו של התובע בצינף שפורסם על ידו,
15 ולמוסר הכפול שהוא מייחס לתובע. אלא, שגם אם זו כוונת הנתבע, ברי כי הקשר הדברים והזיקה
16 שנעשתה, מייחסת לתובע, בעיני הקורא הסביר, השתמשות מנטילת חלק בלחימה במלחמת לבנון
17 השנייה, בדומה לדברים שהוא (התובע) מטיף כנגדם.

18 38. וכך, מהפרסום בכללותו ניתן להבין שהנתבע מייחס לתובע, במקרה הטוב, השתמשות
19 והימנעות מהתייצבות ללחימה במלחמת לבנון השנייה, למרות פנייה שנעשתה אליו לחזור ארצה
20 מהחופשה בדרום אמריקה (וראו בעניין זה גם סיכומי הנתבע – פרו' עמ' 88, ש' 35 – עמ' 89, ש' 5).

21 39. דומני כי גם הנתבע ער לקושי העולה מהפרסום בעיקר נוכח הטענה כי התקשרו מהיחידה
22 לתובע כדי לחזור מהחופשה אך הוא בחר להמשיך בחופשה. לראיה, כבר בפרסום השני השמיט
23 הנתבע את הטענה כי התקשרו לתובע מהיחידה, והותיר רק את האמירה כי התובע בחר להמשיך
24 את החופשה. בעדותו הבהיר הנתבע כי לא מדובר בהשמטה מקרית אלא ביקש לתקן את הפרסום
25 ולכן השמיט את המשפט האמור (פרו' עמ' 57, ש' 25-26).

26 40. על יסוד כך, אין בידי לקבל את טענת הנתבע לפיה לא ניתן להבין מהפרסום כי היחידה
27 שוחחה עם התובע בפועל או כי התובע סירב לבקשה לחזור מהחופשה. הנתבע ביקש לטעון בעדותו
28 (ובסיכומיו) כי כל שנטען בפרסום הוא שהתקשרו אליו מהיחידה, ולא נטען שנערכה עמו שיחה
29 מהיחידה (כלומר, אפשר שהתקשרו אך לא היה מענה מצד התובע) (פרו' עמ' 57, ש' 32-33). בהמשך

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

1 לכך ביקש לטעון כי לא פורסם על ידו שהתובע סירב לחזור, אלא שהתובע בחר להישאר בחופשה,
2 ולכן לא בהכרח ניתן להבין שנערכה שיחה בפועל במסגרתה ביקשו את חזרתו והוא סירב (פרו' עמ'
3 55, ש' 17-18). בכל הכבוד, מדובר בטענה מיתממת. הנתבע ביקש לצייר נרטיב אחר-שונה מכפי
4 שעולה מהפרסום כפשוטו. קיים פער בין אמירה ערכית לפיה התובע היה צריך לעזוב הכל ולקחת
5 חלק פעיל במלחמה גם אם לא נדרש לכך, לבין אמירה עובדתית על פיה נערכה אליו פנייה במסגרתה
6 נתבקש/נדרש לקחת חלק פעיל במלחמה, אולם בחר שלא לעזות כן. כאמור, המבחן הוא מבחן
7 הקורא הסביר, ולטעמי הקורא הסביר לא יכול להבין מהפרסום שיסנה אפשרות שהיה ניסיון
8 לשוחח עם התובע אך לא היה מענה ולכן לא נערכה שיחה בפועל. הרושם המתקבל מהפרסום הוא
9 כי הייתה שיחה בפועל במהלכה התובע נתבקש לחזור מהחופשה, אך בחר להמשיך את החופשה.

10 41. אדגיש, כי לצורך בחינת קיומו של לשון הרע, אין משקל למחשבה או לפרשנות
11 הסובייקטיבית הניתנת על ידי הנתבע לדברים שהובאו בפרסומים, וגם לא לכוונותיו ככל שאלו לא
12 קיבלו ביטוי בכתובים. את הדברים יש לבחון בהקשר בו נאמרו, באופן אובייקטיבי, ותוך בדיקה
13 אם יש בהם דבר החורג מתחום הסביר בעיני האדם הסביר והאובייקטיבי (פרשת **אפל**; **עיתון**
14 **הארץ**, 293). ההקשר ונסיבות העניין הם שיכריעו אם יש לראות בביטוי כזה או אחר לשון הרע.
15 המבחן הוא כאמור, מבחן אובייקטיבי אגב בחינת הקשר הדברים וזאת במטרה "**לבדוק, אם**
16 **השומע הסביר אשר שומע את אותם דברים ספציפיים עלול היה לייחס לתובע את כינוי הגנאי**
17 **כפשוטו**" (ת"א (ת"א) 38941-04-10 **גלעד נ' עמנואל** [פורסם בנבו] (17.3.2011), פס' 9).

18 42. לסיכום, במבחן הפרשנות האובייקטיבית של האדם הסביר, אני סבור כי האמירות הנ"ל
19 מקימות אצל הקורא הסביר, בשים לב להקשר הכולל של הדברים והנסיבות, הכרה בממד של בוז,
20 השפלה, לעג או פגיעה כלשהי, כמשמעותה בחוק איסור לשון הרע, כלפי התובע. הקורא הסביר מבין
21 את הקשר הדברים ואת משמעותם בשיח שבין בצדדים. מהפרסום הראשון ניתן להבין כי בזמן
22 שהתובע שהה בחופשה בדרום אמריקה, התקשרו אליו מהיחידה וביקש לחזור מהחופשה, אולם
23 חרף הבקשה, התובע ביכר להמשיך את החופשה ולנפוש על החוף בברזיל (ואין בהקשר זה כל רבותא
24 לצורך בחינת קיומו של לשון הרע אם מדובר בחוף בברזיל או בטרק בבוליביה כפי שהיה בפועל). על
25 הדברים במהותם חזר הנתבע גם בפרסום השני וגם בפרסום השלישי.

26 43. בהקשר זה אוסיף, כי בניגוד לעמדת התובע, לטעמי לא ניתן לבחון את הפרסום השני
27 והפרסום השלישי במנותק או במובחן מהפרסום הראשון. יש לראות את הפרסומים באופן הוליסטי
28 אשר במרכזם לשון הרע זהה, גם אם בניואנסים שונים. בהמשך אתייחס לסוגיה בהיבט השאלה
29 האם יש לראות בשלושת הפרסומים כפרסום אחד או שלושה פרסומים שונים לצורך שאלת הפיצוי,
30 ואולם כבר עתה אציין כי אני סבור כי כל פרסום עומד בפני עצמו לצורך הכרה בקיומו של לשון
31 הרע נפרד. הפרסום הראשון והעיקרי מבקש לייחס לתובע, למצער, השתמטות והתחמקות מלחימה

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

1 במלחמת לבנון השנייה. בפרסום השני יש חזרה על הפרסום הראשון (למעט הטענה ביחס
2 להתקשרות של היחידה לתובע), כאשר בנוסף נטען במפורש כי התנהלות התובע "אלו פניה של
3 ממשלת המשתמטים הזאת". גם אם ניתן לראות באמור משום ייחוס השתמטות לתובע כחלק
4 מהממשלה, הרי שאין בכך אלא חזרה על מה שנאמר יום קודם לכן בפרסום הראשון, שם מייחס לו
5 הנתבע השתמטות והתחמקות מלחימה במלחמה. וכך, לטעמי, גם ביחס לפרסום השלישי אשר גם
6 הוא חוזר על ההחלטה של התובע שלא לחזור לארץ מהחופשה, כאשר הטרוניה ביחס לפרסום
7 השלישי נוגעת לאמירה לפיה "עם אם בלי קשר, תפקידו הבאים כבר לא היו בסיירת גולני שבה
8 צמח". פרסום זה לא יכול לעמוד לבדו ובמנותק מהפרסום הראשון אשר על מהות הפרסום חזר גם
9 בפרסום השלישי. הפרסום מהווה חלק מהפרסום המייחס לתובע השתמטות והתחמקות מחזרה
10 ארצה בזמן מלחמת לבנון השנייה ולהשלכות של החלטה זו הן ביחס לתפקידו בהמשך והן ביחס
11 להתייחסות "החבר'ה מגולני" למעשים המיוחסים לו. בהערת אגב אעיר, כי ספק רב אם יש לראות
12 באותו חלק בפרסום השלישי כנגדו מתלונן התובע כלשון הרע העומד בפני עצמו, שהרי כפי שהעיד
13 בפני עמיחי זינגר, הגם שיחידת הפתן עליה פיקד התובע מורכבת מיוצאי סיירת גולני, מדובר
14 ביחידה חטיבתית (פרו' עמ' 47, ש' 21-13). לכן, כאשר הנתבע מציין בפרסום "עם או בלי קשר"
15 בשילוב עם כך שמדובר בתפקיד בסיירת, הרי שבמשפט זה לבדו אין משום לשון הרע ולמצער קמה
16 הגנת אמת בפרסום.

17 44. על כן, משהגעתי לכלל מסקנה כי יש בפרסומים לשון הרע כנגד התובע, יש לבחון האם
18 עומדות לנתבע ההגנות על פי החוק.

19 ההגנות על פי חוק איסור לשון הרע

20 הגנת אמת בפרסום – סעיף 14 לחוק:

21 45. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע שני יסודות מצטברים המהווים הגנה בפני חיוב
22 בעוולת לשון הרע: שהדבר שפורסם היה אמת; שהיה בפרסום 'עניין ציבורי'. יסודות אלה נבחנים
23 על פי מבחן אובייקטיבי (שנהר, 216). הגנת אמת בפרסום מעמידה בבכורה את הזכות לחופש
24 הביטוי מקום שבו תוכן הפרסום אמת ושקיים אינטרס ציבורי בפרסומו (דנ"א 7325/95 ידיעות
25 אחרונות בע"מ נ' יוסף קראוס [פורסם בנבו] (29.6.1998); ע"א 10281/03 אריה (אריק) קורן נ'
26 עמינדב (עמי) ארגוב [פורסם בנבו] (12.12.2006)).

27 46. בענייננו, בשים לב לכלל הפרסומים של הצדדים, אין חולק שהיה בפרסומים עניין ציבורי,
28 וממילא הנתבע לא טען כי אין עניין ציבורי בפרסום. עיקר הטענה נסובה סביב היסוד הראשון בלבד
29 – האמת בפרסום.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

47. כאשר בית המשפט נדרש לבחון את אמיתות הפרסום, עליו לעמוד על מידת ההתאמה בין
תוכן הפרסום ובין המציאות האובייקטיבית כפי שזו נפרשה בפניו בראיות קבילות המובאות לפניו
(דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר דיין-אורבך, פסקה 25 לפסק דינו של כב' הנשיא גרוניס [פורסם בנבו]
(18.9.2014) (להלן – דנ"א דיין). ודוק, מפרסם החפץ לחסות בצילה של הגנת אמת הפרסום, חייב
לשקף במסגרת הפרסום את כל האמת באופן "שלא יעדרו ממנו פרטים המשנים את הרושם
הכללי המתקבל מהפרסום, וכן שלא יכללו בו פרטים משמעותיים שאינם נכונים" (שנהר, 222-
221).

48. בענייננו, לא הוכח בפני כי התקשרו לתובע מהיחידה לחזור מהחופשה כנטען בפרסום.
למעשה, לא הוכח שהתקשרו ונערכה שיחה עם התובע (כפי שעולה ושמשתמע מהפרסום) וגם לא
הוכח שהיה ניסיון להתקשר לתובע ללא הצלחה (כטענת הנתבע).

49. הנתבע טען במסגרת עדותו כי המידע באשר להתקשרות מהיחידה התקבל ממקור עלום,
שהוא מבקש שלא לחשוף, ואשר מסר לו את הפרט לפיו התקשרו לתובע מהיחידה לחזור מהחופשה
(פרו' עמ' 54, ש' 31-5). בכל הכבוד, אין בטענה זו כדי לבסס את הוכחת האמור במידה הנדרשת,
ואין בה כדי לעמוד בנטל המוטל על הנתבע.

50. ראשית, הנתבע טען במפורש במסגרת כתב ההגנה ובעדותו כי הפרסום נעשה כאזרח ואדם
פרטי במסגרת חשבון הטוויטר הפרטי שלו ולא במסגרת עיתונאית (פרו' עמ' 58, ש' 29-22). מכאן
שאין לטעמי כל משקל לטענה כי מדובר ב"מקור עיתונאי", בפרט כאשר לא נטען לכל חיסיון ביחס
למקור עיתונאי.

51. שנית, הנתבע אישר בעדותו כי אותו מקור עלום אינו הגורם שהתקשר באופן אישי לתובע
(פרו' עמ' 64, ש' 14-12). כלומר, גם המקור שמסר את הדברים הוא בבחינת המקור לעדות מפי
השמועה. הדברים מעוררים קושי מיוחד נוכח העובדה כי האפשרות המעשית ליצור קשר עם התובע
כאשר זה בעיצומו של טיול בדרום אמריקה, ללא כל אמצעי קשר אישי (טלפון נייד), היא קלושה
ולא הגיונית. הנתבע אישר בעדותו כי עצם העובדה שהתובע היה בטיול בדרום אמריקה ללא טלפון
נייד וללא זמינות שתאפשר להתקשר אליו, מעמידה בספק את השאלה האם אכן ניסו ליצור קשר
עם התובע (פרו' עמ' 57, ש' 33-26;). גם מעדויות התובע ורעייתו עולה כי השיחות שקיים נערכו
באמצעות טלפון ציבורי מאחר ולא היו ברשותם טלפונים ניידים. בעניין זה העיד התובע (פרו' עמ'
18, ש' 22-18):

העד, מר שיקלי: או-קיי, אז קודם כל, השתלשלות האירועים
הייתה כזאת, אנחנו היינו בבוליביה, אנחנו

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

1 היינו בטיולים, בדרך כלל טרקים כאלה,
2 שאתה הולך לכמה ימים ואחרי כמה ימים
3 בשטח חוזר לנקודת יישוב, יכול להיות כפר
4 קטן או עיר, תלוי בעניין, לא היה לנו ניידים
5 ולא היה לנו אמצעי, כאילו, האינטרנט שזמין
6 24/7 עם אייפונים, זו סיטואציה קצת
7 שונה,..."

8 52. בדומה העידה רעייתו (פרו' עמ' 50, ש' 31-33):

9 העדה, גב' אריאל: היינו בטיול, בטרק בבוליביה, היינו בלי
10 טלפונים כל הנסיעה, בלי ניידים, כשחזרנו
11 מהטרק הזה, כמה ימים, היינו בטרק כמה
12 ימים וכשחזרנו מהטרק אז סיפרו, התוודענו
13 לחטיפה של החיילים.

14 53. ואם כך - כיצד בכלל ניתן היה ליצור עמו קשר כאשר התובע בעיצומו של טיול בדרום
15 אמריקה?!

16 54. שאלות אלה ואחרות לא ניתן להעמיד למבחן החקירה הנגדית במסגרת עדותו של הנתבע,
17 ואם בכלל ניתן היה לעמוד עליהן, היה זה במהלך עדותו של אותו מקור, ככל והיה מעיד בהליך
18 בפני. אוסיף, כי בדיון קדם המשפט שנערך ביום 11.9.2024 הבהירה ב"כ הנתבע כי לעמדת הנתבע
19 "פנו אליו, התקשרו אליו, אנחנו גם את זה נוכיח" (פרו' עמ' 6, ש' 9-10). ובהמשך "שוב פעם, אני
20 רוצה לומר שאם נצטרך להוכיח התקשרות, גם נוכיח התקשרות" (פרו' עמ' 7, ש' 1). כלומר,
21 מבחינת הנתבע הדבר הוא בר הוכחה. ודוק, כפי שציינתי לעיל, הנתבע הגיש בקשה לזימון עדים,
22 אולם אף לא אחד מהעדים שזימונם נדרש אינו אותו מקור שיכול להעיד על אותה התקשרות נטענת.

23 55. אזכיר מושכלות יסוד לפיהן "מעמידים בעל-דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראייה,
24 שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראייה רלבנטית שהיא בהישג ידו ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן
25 להסיק, שאילו הובאה הראייה, הייתה פועלת נגדו" (ע"א 55/89, קופל (נהיגה עצמית) בע"מ נ'
26 טלקאר חברה בע"מ, מד(4) 595, 602).

27 56. הדברים מקבלים משנה תוקף שעה שבהתאם לפסיקת בתי המשפט, לא די בכך שהנטל
28 להוכיח את אמיתות הפרסום מונח לפתחו של המפרסם, אלא ש"הרף המוצב בפני המפרסם
29 המתגונן בטענה זו הוא גבוה [...] הנטל הרובץ על המפרסם, הנתבע בתביעה בגין לשון הרע, להוכיח

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

1 את אמיתות הפרסום, אינו עניין של מה בכך. נטל זה אינו קל. הניסיון מלמד, כי הוא מורם לעיתים
2 נדירות" (דנ"א 7325/95 **ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס**, פ"ד נב(3) 1, 40-41). ובמקום אחר נפסק
3 כי "כשמדובר בטענת אמת הפרסום, עשוי הנתבע להידרש להביא כמות הוכחה, שמידתה תעמוד
4 ביחס מתאים לרצינות תוכן הדיבה" (ע"א 670/79 **הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' בצלאל מזרחי**, פ"ד
5 מא(2) 169, 186-187 (1987)).

6 57. הנתבע הוסיף וטען, כי האמירה לפיה "התקשרו אליו מהיחידה לחזור מהחופשה" היא
7 פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש, ועל כן העדר ההוכחה של פרט זה, אין בה כדי לשלול את הגנת
8 "אמת בפרסום". אמנם, לא כל פער בין עובדות הפרסום ובין העובדות שהוכחו או לא הוכחו, ישללו
9 את תחולת ההגנה. כאשר הפרסום מכיל "פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש", בין שפרט זה אינו
10 נכון ובין שלא הוכח ככזה, לא תישלל ההגנה. השאלה אם מדובר בפרט לוואי תבחן על יסוד מידת
11 חשיבותו של הפרט ביחס למהות הפרסום ועל מידת הפגיעה שהוא גורם לנפגע – ככל שחשיבותו
12 ופגיעתו פחותה הרי שהנטייה תהא לראותו כפרט לוואי" ע"א 6903/12 **Canwest Global**
13 **Communications Corp נ' עזור**, פסקה 46 [פורסם בנבו] (22.7.2015) (להלן – **עניין עזור**).

14 58. אין בידי לקבל את הטענה כי מדובר בפרט לוואי. המשפט האמור מהווה, לטעמי, את
15 העיקר בענייננו. אלמלא אמירה זו בפרסום, ספק בעיני אם תביעה זו הייתה מגיעה לאוויר העולם
16 לכתחילה. מדובר במשפט אשר יוצק אמירה עובדתית לפרסום. האמירה הנדונה היא אשר מבדילה
17 את הפרסום מהבעת דעה ערכית ביחס להתנהלות המצופה, לשיטת הנתבע, מהתובע במעמדו,
18 לאמירה עובדתית המתארת מציאות שנטען שהתרחשה ושניתן להפריך או לאושש. כפי שנקבע
19 בפסיקה "**שבדרך-כלל נגרע משהו מן הביזוי וההשפלה מקום שבו המתבטא איננו מציג עובדות,**
20 **אלא דעה אישית שניתן לקבלה או לדחותה" (הרציקוביץ', עמ' 573)**. האמירה לפיה התקשרו לתובע
21 וביקשו ממנו לחזור מהחופשה, בשילוב אם יתר הפרסום, הם שיוצרים את הרושם לפיו התובע
22 התחמק או השתמט מנטילת חלק פעיל במלחמת לבנון השנייה.

23 59. לפיכך, בענייננו לא הוכח כי יש יסוד בפרסום על פיו נטען כי היחידה התקשרה לתובע על
24 מנת שיחזור מהחופשה. די בכך כדי לשלול את הגנת אמת בפרסום.

25 60. למעלה מן הצורך ועל מנת להעמיד דברים על דיוקם, אוסיף, כי מהראיות שהונחו בפני
26 התרשמתי כי לא זו בלבד שלא נערכה כל פנייה או התקשרות מצד היחידה לתובע, אלא שהיה זה
27 התובע שיצר קשר עם קצינת הסגל בחטיבת גולני וביקש לברר, בזמן אמת, את האפשרות לחזור
28 ולהשתלב בלחימה. בעניין זה העיד התובע כי יצר קשר טלפוני עם אותה קצינה מספר פעמים בעודו
29 שוהה בטיול בבוליביה, ורק לאחר שהובהר לו כי אין אפשרות לשלבו בלחימה, החליט באותו שלב
30 שלא לחזור ארצה (פר' עמ' 18, ש' 24 – עמ' 19, ש' 5):

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

העד שיקלי:

1 ... הגענו לאיזשהו כפר, אני לא זוכר כל כך את
2 השם שלו, אבל אני חושב ששם גיליתי
3 לראשונה שיש בעצם איזשהו אירוע בגבול,
4 האירוע הזה של חטיפת גולדווסר ורגב, בשלב
5 הזה אף אחד לא ידע לאיפה הדבר הזה יתגלגל
6 ואיך הדבר הזה יראה בהמשך, אני מזכיר
7 שכמה חודשים קודם היה, חודש קודם,
8 חודשיים קודם, אני לא זוכר במדויק, אבל
9 היה גלעד שליט, כמה שנים קודם היה אירוע
10 נוסף בהר דב שחטפו חיילים ב-7 לאוקטובר,
11 שנת 2000 או 2001, שלאחר מכן זה לא הוביל
12 לאיזשהו מערכה גדולה וקשה היה לדעת
13 בדיוק לאיפה זה הולך, אבל כמובן שהדבר
14 הזה מאוד מאוד העסיק אותנו, שאירוע כזה
15 מתרחש ובכל פעם שהיה לנו את ה, או קפה
16 אינטרנט או מקום שזה, התעדכנו על מה
17 שקורה, כשבשלב מסוים הדברים נראו שהם
18 יותר משמעותיים, בעיקר כשנכנסו כוחות
19 קרקעיים גדולים של גולני, של צנחנים, במה
20 שנקרא, אני חושב, מבצע שינוי כיוון או קורא
21 פלדה ובשלב הזה אמרתי או-קיי, אני מיוזמתי
22 אפנה למי שאני מכיר, אולי יאפשרו לי להגיע,
23 אולי יאפשרו לי לחזור ולהשתלב. אני פניתי
24 לקצינה ששמה יעל גבאי, קצינת סגל שאותה
25 הכרתי משירותי אז, צריך לומר שבגלל שיש
26 דלתא גדולה של כשנה שהייתי בעצם בחיל
27 הים בכלל, אז המפקדים זה לא אותם
28 מפקדים, ופניתי אליה, שהיא הייתה העוגן
29 שלי ב, היה לי את הנייד שלה והיה לי את
30 הדרך ליצור איתה את הקשר,

61. תימוכין לעדות זו ניתן למצוא בעדותו של רעיית התובע (במועד הרלוונטי הייתה בת הזוג
של התובע), אשר העידה כי הייתה עדה למספר שיחות שקיים התובע, ביוזמתו, עם אותה קצינת

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

1 סגל כדי לברר את האפשרות להשתלב בלחימה. העדה הוסיפה כי לאחר התלבטויות, החליטו לקצר
2 את הטיול ולהקדים את החזרה ארצה (פרו' עמ' 51, ש' 1-12):

3 העדה, גב' אריאל: כמובן, כמו כל ישראלים ויהודים כששמענו על
4 האירוע של החטיפה, זה היה אירוע קשה
5 לשמוע עליו. בהמשך, כשבהתחלה לא הבנו
6 שזה מלחמה, עוד פעם, לא היינו כל כך
7 בתקשורת, בהמשך כשהבנו שמדובר
8 במלחמה, שהמבצע המשיך, אז הוא פנה, אני
9 זוכרת שהוא פנה לחטיבה, לחטיבת גולני,
10 למשאבי אנוש שמה, פנה אליהם וביקש
11 לחזור, להצטרף ללחימה, אמרו לו שהוא לא
12 משובץ ושאין לו למה לחזור, כי הוא לא ייכנס
13 ללחימה.

14 עו"ד דבורין: מה את זוכרת לגבי תדירות הפניות שלו
15 לחטיבה והאמצעים שבהם הוא השתמש?
16 כלומר, איך הוא פנה?

17 העדה, גב' אריאל: אני זוכרת כמה פניות כאלה במרווח אולי של
18 ימים, אני זוכרת שזה היה בטלפון ציבורי,
19 חלק מהשיחות עמדתי לידו בזמן שהוא ניהל
20 את השיחות האלה, זה היה שיחות שהיה
21 מסובך להשיג, עוד פעם, טלפון ציבורי, אני
22 זוכרת את זה.

23 עוד אוסיף, כי רעיית התובע אכן העידה כי התובע התחרט על כך שלא שב ארצה, אולם בניגוד
24 לטענת הנתבע, החרטה נבעה מכך שבחר לא לחזור ארצה חרף עמדת היחידה שלא ניתן לשלבו
25 בלחימה, ולא שהחרטה נובעת מכך שסירב לבקשת היחידה לחזור ארצה מהחופשה (פרו' עמ' 52,
26 ש' 6-3).

27 62. אשר על כן, לא עומדת לנתבע הגנת אמת בפרסום.

28

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

הגנת תום הלב

1

63. סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע קובע הגנה למפרסם אם הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות המפורטות בסעיפי המשנה. הנתבע מפנה למספר סעיפי משנה. הואיל והעיקרית והמרכזית שבהן היא הטענה כי מדובר בביקורת לגיטימית המהווה הבעת דעה בעקבות פרסומים של התובע, אתחיל בדיון בחלופה 15(4) לחוק.

5

64. בסעיף 15(4) לחוק קבועה ההגנה לפיה תהיה הגנה למפרסם מקום בו "הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות; ...". כאמור, טענת הנתבע הפרסום נועד לבקר את התובע על מוסר כפול שלטענת הנתבע אימץ התובע.

9

65. כדי לחסות תחת ההגנה הקבועה בסעיף 15(4) לחוק יש לעמוד בשני רכיבים מצטברים: האחד, הבעת דעה (להבדיל מפירוט וקביעת עובדות), והאחר פרסום בתום לב. תחולת סעיף זה על הפרסום מותנית, בראש ובראשונה, בכך שהמדובר בהבעת דעה ולא בקביעת עובדה, כאשר המבחן העיקרי הוא מבחן "הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני "הקורא הסביר" או "האדם הרגיל" (ע"א 323/98 שרון נ' בנזימן, פ"ד נו (3) 245). כאשר האמירה שלטענת המפרסם היא בגדר "הבעת דעה", כוללת גם עובדות מדובר ב"פרסום מעורב". במקרה כזה, הנטל על המפרסם להוכיח את העובדות. על המפרסם חלה החובה לשמור על הפרדה ברורה בין תיאור העובדות ובין הבעת הדעה על אותן עובדות. על ההבחנה הנדרשת בין הבעת דעת הזוכה להגנה לבין אמירה שאינה זוכה להגנה, עמד לאחרונה בית המשפט ברע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר, פס' 19-21, [פורסם בנבו] (30.5.2023):

19

"ככלל, עובדה עניינה בנתונים אובייקטיביים, בתיאור מציאות מסוימת; היא יכולה להיות אמיתית או שקרית, וניתן לאששה או להפריכה. דוגמה לכך היא פרסום כי נפתחה חקירה משטרתית בעניינו של פלוני (ראו: ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד מט(2) 843, 857 (1995) (להלן: עניין קראוס)). דעה, לעומת זאת, היא התרשמות סובייקטיבית, והיא אינה נכנסת לתבניות נוקשות של אמת ושל שקר. דעה עשויה להיות משכנעת, סבירה, הגיונית, וכן גם להפך. דוגמה לדעה היא למשל החיזוי כי פלוני צפוי להרשעה בדיון, בשים לב לחומר הראיות שנאסף נגדו (שם, עמוד 858). במקרים רבים, הבחנה בין דעה לעובדה היא קלה ופשוטה, אך לא אחת מתעוררת מורכבות לא מבוטלת בניסיון לסווג

30

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

1 נכונה את הפרסום, עד כי "ישנם מקרים שבהם ההבחנה נראית לא
2 רק קשה אלא כמעט בלתי אפשרית" (גנאים, קרמניצר ושנור, עמוד
3 88 ; וראו גם : ע"א 259/89 הוצאת מודיעין בע"מ נ' ספירו, פ"ד מו(3)
4 48, 55 (1992) ; עניין קראוס, עמוד 856).

5 20. אם כן, כיצד נבחין בין עובדה לדעה? כפי שנוזכר לעיל,
6 כאשר בית המשפט עוסק בפרשנות פרסום, אשר נטען כי מהווה
7 'לשון הרע', "השאלה היא מה משמעותן של המילים בעיני האדם
8 הרגיל : אין זה ענין של פרשנות במשמעותה המשפטית [...] [האדם
9 הרגיל] מסוגל הוא לקרוא והוא קורא בין השורות לאור הידע הכללי
10 שלו ונסיונו בחוויות העולם. מה שהאדם הרגיל מסיק, ללא ידע
11 מיוחד, נקרא, בדרך-כלל המובן הטבעי והרגיל של המילים" (ע"א
12 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל
13 בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 300 (1977) ; עניין עוזר, פסקה 30). דברים
14 אלה משמשים את בתי המשפט תדיר, לצורך העמידה על משמעותם
15 של פרסומים ; נוסף על כך, הם רלבנטיים גם לשאלה שמתעוררת
16 בענייננו-אנו בדבר סיווג הפרסומים, היינו : לגבי השאלה אם מדובר
17 בקביעת עובדה, או שמא בהבעת דעה (ראו : עניין קראוס, עמודים
18 856-857 ; ע"א 7380/06 חטר-ישי נ' גילת, פסקה 40 [פורסם בנבו]
19 (2.3.2011) (להלן : עניין חטר-ישי)).

20 21. הנה כי כן, על מנת להבחין בין עובדה לדעה, יש להרכיב
21 את משקפיו של 'האדם הרגיל' : "מה שקובע לעניין ההבחנה [בין
22 דעה לעובדה] הוא האופן שבו הדברים נתפסים על ידי האדם הסביר
23 הקולט אותם : כמסקנה אישית-סובייקטיבית של המפרסם או
24 כנתון עובדתי המתאר את המציאות" (גנאים, קרמניצר ושנור, עמוד
25 91 ; להרחבה נוספת ראו את מכלול הדיון שם, בעמודים 90-92).".

26 66. נמצא אפוא, כי הטענה לפיה אמירה מסוימת מוגנת בשל היותה "הבעת דעה" צריכה
27 להיבחן היטב ולעמוד על השאלה האם מדובר באמירה המגלה את דעתו של המפרסם, או שמא
28 מדובר באמירה עובדתית המתייחסת לבעל הדין הנפגע. האם מדובר בדעתו או פרשנותו של
29 המפרסם, או שמא במסירת ידיעה אינפורמטיבית.

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

67. בענייננו, הפרסום המתייחס לקיומה של שיחת טלפון בין היחידה לתובע אשר בעקבותיה
בחר התובע להמשיך בחופשה, אינה נופלת בגדר הבעת דעה. מדובר במידע אינפורמטיבי שניתן
לאשש או להפריך, וכפי שמצאתי לעיל, הוא שהופך את הפרסום, בשל ההקשר הכללי, לפרסום
דיבתי. הנתבע יכל להשמיט את הרכיב העובדתי, ובכך להפוך את הפרסום לביקורת ערכית והבעת
דעה אישית על ההתנהלות שהוא מבקש לייחס לתובע.
68. חופש הביטוי, מטבעו, מאפשר פרסום דברי ביקורת, ואפילו ביקורת נוקבת וחריפה, בפרט
כאשר מדובר בנבחר ציבור. ככל שהנתבע שסבור כי חרף הנסיבות היה על התובע לעלות מיד על
מטוס לישראל ולהצטרף למאמץ המלחמתי, ללא קשר לעמדת היחידה או לצורך בהתייצבותו
בפועל, היה יכול לעשות כן ובלבד שמהפרסום נלמד כי מדובר בהבעת דעה אישית ביקורתית של
הנתבע באשר לאופן שבו הוא סבור שהתובע היה צריך להתנהל. הנתבע לא עשה כן. הנתבע יצר מצג
לפיו התובע משתמט או מתחמק כמצג עובדתי, ולא כהבעת דעה ערכית באשר לאופן שבו היה צריך
לטעמו לפעול.
69. אשר על כן, לא עומדת לנתבע הגנת הבעת דעה.
70. סעיף 15(1) לחוק קובע כי זו תהיה הגנה טובה לנתבע אם "הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת
על קיום הנפגע או על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3;".
טענה זו נטענה משפה ולחוץ ולא נעשה כל ניסיון מצד הנתבע להסביר כיצד נסיבות מקרה דנן
מקיימות הגנה על יסוד סעיף 15(1).
71. ההגנה שבסעיף 15(1) תחול במקרה בהתקיים שני תנאים מצטברים: התנאי הראשון
מתקיים כאשר המפרסם לא ידע בפועל על קיומו של האדם שבשמו השתמש, והתנאי השני מחיל
מבחן אובייקטיבי, שלפיו ההגנה תחול רק אם המפרסם לא היה חייב לדעת על קיומו של בעל השם
שבו השתמש. יחד עם זאת, היעדר מודעות לנסיבות מהן משתמעת לשון הרע, "תחול במקרים
שבהם הציבור בכללותו היה מודע לנסיבות העושות את הפרסום לפוגע בנפגע, אולם מסיבות כאלה
או אחרות המפרסם עצמו לא יכול היה להיות מודע (כאדם סביר) לאותן נסיבות..." (שנהר, בעמ'
643).
72. בענייננו, הנתבע נקב בשמו של התובע במסגרת הפרסום כאשר הפרסום מתייחס באופן
ספציפי להתנהלות של התובע בנסיבות המתוארות בפרסום. משכך, ההגנה הקבועה ברישא
של סעיף 15(1) לחוק איסור לשון הרע איננה רלוונטית לענייננו. אף ההגנה הקבועה בסיפא של סעיף
15(1) איננה רלוונטית לענייננו, מקום בו לא נטען (וממילא לא הוכח) כי הנתבע לא יכול היה להיות

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

1 מודע, כאדם סביר, לנסיבות העושות את הפרסום לפוגע בתובע. הנתבע ידע כי הפרסום מיוחס
2 לתובע וגם ידע שבנסיבות המפורטות בפרסום, לכל הפחות, משתמעת לשון הרע.

3 73. על כן, אין תחולה להגנת סעיף 15(1) לחוק איסור לשון הרע במקרה דנן.

4 74. סעיף 15(2) קובע הגנה כאשר "היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו
5 עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום". לטעמי לא ניתן לראות את הפרסום
6 שעשה הנתבע כפרסום שנעשה מתוך חובה חוקית, מוסרית או חברתית. הנתבע הבהיר כי הוא פעל
7 כאזרח פרטי ולא בכשירותו כעיתונאי, ומשכך גם לא סבר כי נדרשת פנייה לקבלת תגובתו של התובע
8 בטרם הפרסום. הנתבע לא הציג כל חובה כאמור, לא כל שכן חובה מוסרית כלפי כלל הציבור
9 לפרסם את הדברים.

10 75. החובה לפרסם קמה בדרך כלל בעקבות קיומו של אינטרס לקבל את המידע אצל מי שאליו
11 הופנה הפרסום (שנהר, עמ' 283). ואולם, עצם קיומו של עניין בקבלת המידע שבפרסום, אינו מלמד
12 כשלעצמו על היות הפרסום ככזה שנעשה מתוך חובה (שנהר, עמ' 288). אפשר שהנתבע ביקש לעמת
13 את התובע עם טענתו למוסר כפול, אלא שאינטרס שכזה לא מקים חובה לפרסם לכלל הציבור לשון
14 הרע. קיומה של חובה הינה עניין אובייקטיבי אשר לא נקבעת על פי אמונתו הסובייקטיבית של
15 המפרסם (שנהר, עמ' 281).

16 76. יתרה מכך, תנאי נוסף לתחולת החוק הינו כי היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה
17 הפרסום הטילו עליו חובה כאמור. גם אם אניח קיומה של חובה כאמור, ברי כי חובה זו אינה נובעת
18 מהיחסים שבין הנתבע כאזרח פרטי לבין הציבור בכללותו אליו הופנה הפרסום. בעניין זה מציין
19 שנהר, עמ' 289: "מי שעושה פרסום, המופנה לציבור הרחב, צריך להצביע על כך שהיחסים בינו לבין
20 כל אחד מהיחידים המרכיבים את הציבור הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית, או חברתית להפנות
21 אל אותם יחידים את הפרסום. עצם קיומו של עניין אצל הציבור הרחב בקבלת המידע שבפרסום,
22 לא מלמדת כשלעצמה על קיומה של חובה לעשות את הפרסום".

23 77. הגנה זו הוכרה בפסיקה כהגנת עיתונאות אחראית. כפי שנפסק, על מנת ליהנות מהגנת
24 "עיתונאות אחראית" יש לקיים שני תנאים מצטברים – ראשית, יש לתמוך את הפרסום בעובדות
25 קיימות וחד משמעיות. שנית, יש לקבל את התייחסות הנפגע, בענייניו התייחסות התובע. מעבר
26 לעובדה כי הנתבע טען כי לא פעל בכובעו העיתונאי, כי אם כאזרח מודאג, הרי שכך או כך, אין חולק
27 על כך שלא נערכה פנייה לתובע. לעניין זה בפסק הדין בעניין **אילנה דיין** נקבע כך:

28 "הקריטריונים ל"עיתונאות אחראית" נלמדים במידה רבה מתוך
29 סעיפים 16-17 לחוק ומתוך הנורמה הכללית שנקבעה בפסיקה ביחס

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

- 1 למהות תום הלב הנדרש במסגרת סעיף 15(2) לחוק. למשל, חובותיו
2 של המפרסם לאמת את העובדות טרם הפרסום ולהסתמך על
3 מקורות מהימנים ורציניים, הן חלק מן האמצעים הסבירים
4 שמצופה ממפרסם לנקוט טרם הפרסום כדי לוודא את אמיתותו.
5 אם לא יעשה כן, עשויה לקום חזקה כי עשה את הפרסום שלא בתום
6 לב, כאמור בהוראות סעיפים 16(ב)(1) ו-16(ב)(2) לחוק, הנוגעים
7 לאמונת המפרסם באמיתות הפרסום ולאמצעים שנקט כדי להיווכח
8 אם הוא אמת. כך גם באשר לחובתו לקבל את התייחסותו של הנפגע
9 הפוטנציאלי מן הפרסום, הדרושה לא רק משיקולי הגינות אלא גם
10 לשם ביסוס המידע".
- 11 78. מטעמים אלה, גם ההגנה לפי סעיף 15(2) לא עומדת לנתבע.
- 12 79. סעיף 15(3) לחוק קובע הגנה במקרה שבו "הפרסום נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר
13 של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו עניין אישי
14 כשר". על מנת לחסות תחת הגנה זו יש לעמוד ב-4 תנאים מצטברים – האחד, קיומו של עניין אישי
15 כשר אשר הגנתו הצדיקה את עשיית הפרסום; השני, תוכן הפרסום נועד להגן על אותו עניין;
16 השלישי, הפרסום הופנה לאנשים מסוימים אשר זהותם מתחייבת מהוראת הסעיף; הרביעי,
17 הפרסום נעשה בתום לב (שנהר, עמ' 295).
- 18 80. בספרות המשפטית הגנה על עניין אישי כשר הושוותה להגנה העצמית שבמשפט הפלילי
19 (ראו: בע"א 334/89 **רבקה מיכאלי נ' בלה אלמוג** [פורסם בנבו] (20.12.92); שנהר, עמ' 298).
20 בענייננו, הנתבע לא הניח כל תשתית עובדתית, וממילא לא טען לקיומו של עניין אישי כשר המצדיק
21 את הפרסום.
- 22 81. לכן, גם ההגנה לפי סעיף 15(3) לא מתקיימת בענייננו.
- 23 82. אשר לסעיף 15(10) לחוק, לא מצאתי כי הפרסומים נעשו אך לגנות או להכחיש לשון הרע
24 שפורסמה קודם לכן. הנתבע לא טען כי התובע פרסם לשון הרע, וממילא לא טען כי הפרסום הוא
25 בתגובה ללשון הרע. הנתבע טען בעדותו שהפרסומים נועדו להעמיד את התובע על המוסר הכפול
26 שלטענתו בא לידי ביטוי בהטפה כנגד השתמטות, שעה שהוא התחמק מנטילת חלק פעיל כלוחם
27 במלחמת לבנון השנייה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

83. נוכח האמור לעיל, לא מתקיימות הנסיבות הנדרשות להגנת תום הלב על פי החלופות
הנטענות, וזאת מבלי להידרש לבחינת תום הלב של הנתבע (בחינה הנדרשת בהתקיים אחת
החלופות).

84. ובכל זאת, אני סבור כי בנסיבות מקרה דנן קמה החזקה בדבר העדר תום הלב בהתאם
לחלופות הקבועות בסעיף 16(ב) לחוק. בענייננו, נוכח הוראות סעיף 16(ב)(2), הרי שהפרסום אינו
אמת, וקיימת תשתית מספקת ממנה עולה כי הנתבע לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים
להיווכח אם אמת אם לאו. לצורך תחולת החזקה הקבועה בסעיף 16(ב)(2) אין די בכך שלא הוכח
שהפרסום אמת, אלא יש להוכיח כי הפרסום המדובר הוא שקרי (שנהר, 267). כמו כן, אין די
בהוכחת העובדה כי הנתבע יכול היה לבצע בדיקות נוספות כדי לבדוק את אמיתות הפרסום, אלא
יש להראות כי אם היה מבצע את אותן בדיקות, היה מתקבל מידע המפריך את המידע שפורסם
(שנהר, 271 וההפניות שם). בענייננו, הנתבע לא הניח תשתית לפיה ביצע בדיקות כלשהן כדי
להיווכח אם הטענה לפיה היחידה התקשרה לתובע נכונה. הנתבע יכול היה עליו לנקוט באמצעים
סבירים לבחון האם באמת נערכה שיחה כאמור או אפילו התקיימה שיחה ללא מענה (פרו' עמ' 62,
ש' 35 – עמ' 63, ש' 9). הדברים נכונים במיוחד נוכח העובדה שכפי שגם הנתבע אישר בעדותו כמפורט
לעיל, בדיעבד המחשבה על קיום שיחה טלפונית בין היחידה לתובע, כאשר האחרון בעיצומו של
טיול בדרום אמריקה ללא זמינות טלפונית, היא בעייתית. היה עליו לערוך בדיקות ולמצער להימנע
מהכללת הטענה העובדתית בפרסום.

85. לפיכך, מצאתי כי בנוגע לפרסום קמה לנתבע אחריות בדבר פרסום לשון הרע.

19 שיעור הפיצוי

86. בפסיקת בתי המשפט עמדו לא אחת על השיקולים שיש לשקול בעת בחינת הפיצוי בגין
לשון הרע. בכלל זה יש לבחון את הנזק שנגרם לנפגע מהפרסום, ולעוגמת הנפש שנגרמה לו. יש לבחון
את התנהלות הצדדים לאחר הפרסום ובמהלך ההליך המשפטי; את תפוצת הפרסום; את הקשר
בין הנפגע לבין קהל היעד אליו היה מיועד הפרסום שכן כאמור הפיצוי הוא גם אמצעי להענשת
המפרסם וחינוך הציבור; האם נהג הנתבע ברשלנות, קלות דעת או זדון; האם נקט הנתבע צעדים
לצמצום תפוצת הפרסום ושיקולי הרתעה וחינוך; את טיב הפרסום, היקפו, אמינותו (ע"א (ב"ש)
18870-10-11 שמעון אלבז נ' משה דוד [פורסם בנבו] (6.3.2012)). ברע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד
נה(5) 510 נקבע בעמוד 511, כי:

28 "בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית-המשפט, בין היתר,
29 בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל,

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

1 בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד.
2 הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש
3 להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו
4 ובהתנהגות הצדדים".

5 87. אין נוסחה מדויקת המאפשרת את תרגום השיקולים הרלבנטיים לסכום כספי, ועל כן
6 ההכרעה בעניין זה נעשית בסופו של דבר בדרך של אומדן (שנהר, עמ' 403-370). בית המשפט העליון
7 נדרש לסוגיית קביעת הפיצוי ביחס להיקף גדול של פרסומים הכוללים ביטויים דומים או זהים
8 העולים לכדי לשון הרע בבר"ע 2855/20 פלונית נגד פלוני [פורסם בנבו] (6.10.2022) (להלן - עניין
9 פלונית). בעניין פלונית נקבע מבחן המשולש המתייחס לתוכן הפרסומים, לזמן שחלף בין פרסום
10 לפרסום ולזהות הנמענים:

11 "המבחן הראשון בוחן את תוכן הפרסומים, ובפרט אם קיים דמיון
12 ביניהם... המבחן השני בוחן את הזמן שחלף מפרסום לפרסום. ככל
13 שחלף זמן רב יותר, בין פרסום אחד למשנהו, הנטייה תהיה לראות
14 כל אחד מהפרסומים הללו, כפרסום נפרד... מכאן למבחן השלישי
15 אשר בוחן את זהות הנמענים, ביחס לכל אחד מהפרסומים.
16 במסגרת מבחן זה, תיבחן ה'במה' שעל גביה נעשו הפרסומים".

17 88. בשים לב למבחנים האמורים לעיל, לטעמי יש לראות את הפרסומים כפרסום אחד המצדיק
18 פיצוי אחד. בהתאם למבחן הראשון, תוכן הפרסומים, לא מצאתי שונות מהותית בין הפרסומים
19 השונים המצדיקה פיצול והכרה בכל פרסום ופרסום. כל הפרסומים השונים, גם אם קיים שוני או
20 ניואנסים שונים, דומים במהותם. אין בפרסום השני או השלישי, גם אם הוא שונה מקודמו, כדי
21 להחריף את הפגיעה בתובע.

22 89. הוא הדין גם ביחס למבחן "חלוף הזמן". כאמור, מדובר בפרסומים המתפרסים על פני
23 תקופת זמן קצרה במיוחד – שלושה ימים ברצף. אין במועדים השונים כדי להצדיק הכרה
24 בפרסומים שונים ולפיצוי נפרד.

25 90. אשר לזהות הנמענים, הרי שכאמור מדובר בפרסומים בטוויטר כאשר הפרסומים כולם
26 ממוענים לעוקבים של הנתבע - קרי, קיימת זהות נמענים.

27 91. בהתאם לכך הגעתי למסקנה כי יש לראות בפרסומים הנ"ל כפרסום המבסס עילה אחת
28 לפיצוי ללא הוכחת נזק.

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

92. לא מצאתי שהפרסום נעשה בכוונה לפגוע בתובע באופן המביא לפסיקת כפל פיצוי (סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע). כוונה שכזו לא הוכחה. כבר נפסק, כי "הכוונה לפגוע – משמעותה כוונה ברמה הגבוהה העולה עד כדי כוונה זדונית, בדומה לכוונה הפלילית, שאחרת כל פרסום שיש בו לשון הרע ייחשב כפרסום שנעשה בכוונה לפגוע. כך קבעה הפסיקה, כי נדרש קיומו של יסוד נוסף של התנהגות זדונית, של כוונה "של ממש" לפגוע" (ת"א 6296-05-08 לוביאניקר נ' עמיתי ואח' [פורסם בנבו] (2.7.2015); רע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ ואח' [פורסם בנבו] (8.9.2013)).

93. בנסיבות אלה, לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל ובכלל זה, ובין היתר – אופי, עיתוי ותפוצת הפרסום, זהות הצדדים והיותם דמויות ציבוריות, התנהלות הצדדים, קהל היעד, השוואה לפיצוי שנפסק במקרים אחרים כאשר הנפגע איש ציבור, ובהינתן המבחנים שהתוו בפסיקה כאמור לעיל, מצאתי שיש להעמיד את הפיצוי לו זכאי התובע ביחס לפרסום האמור על סך של 20,000 ₪.

94. לא מצאתי בנסיבות העניין לחייב את הנתבע בפרסום הודעת תיקון ו/או הבהרה כי הדברים שיוחסו לתובע לא היו נכונים לחלוטין. משמעות הבקשה, הלכה למעשה, היא חיוב הנתבע בהודעת התנצלות בפועל (השוו: ת"א (שלום ת"א) 56450-12-21 ח"כ אריה מכלוף דרעי נ' בן כספית [פורסם בנבו] (28.8.2023)). נטיית בתי המשפט לצמצם את השימוש בחיוב נתבעים בפרסום הודעות התנצלות (ראו עניין דרעי, פסקה 5.2 והאסמכתאות שם). מעבר לכך, יש להניח כי גם פסק דין זה על ממצאיו ומסקנותיו, ישמש את התובע לצורך תיקון הנדרש.

סוף דבר

95. מהמקובץ לעיל, מצאתי לקבל את התביעה בחלקה. הנתבע ישלם לתובע סך של 20,000 ₪. הסכום יישא ריבית והצמדה כדין ממועד הגשת התביעה ועד התשלום בפועל.

96. אשר להוצאות המשפט, מאחר שהתביעה התקבלה בחלקה, יש לתת את הדעת לפער בין הסכום שנתבע (300,000 ₪) לבין הסכום שנפסק (20,000 ₪). כן יש לתת את הדעת למשאבים שהוקדשו לבירור התביעה (שני דיונים ללא תצהירים). בהתחשב בכל אלו, הנתבע יישא בשכר-טרחת בא-כוחו של התובע בסך 7,500 ₪ וכן במחצית מסכום האגרה ששולמה על ידי התובע.

ניתן היום, י"ג סיוון תשפ"ה, 09 יוני 2025, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 61908-09-23 שיקלי נ' משגב

תיק חיצוני:

דוד יצחק, שופט

דוד יצחק, שופט

